

ZARZĄDZENIE

Dnia 20 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem skazanego A.B. z dnia 17 października 2024 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 września 2024 r., sygn. akt II AKa 53/23 utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K 174/19
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządza:

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej
opisanego postępowania.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 października 2024 r., zatytułowanym wnioskiem o wznowienie postępowania, skazany żądał wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 września 2024 r., sygn. akt II AKa 53/23 utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K 174/19.

Jako podstawy wznowieniowe wskazał:

- „nienależycie obsadzony sąd I instancji rozpoznający sprawę, a mianowicie w sądzie I instancji, Sądzie Okręgowym w Warszawie brała udział w orzekaniu sędzia delegowana SSR (del.) X. Y., sygn. akt V K 179/19, co stanowi naruszenie

wyroku TSUE z dnia 16 listopada 2021 r., wydanego w połączonych sprawach od C – 748/19 do C – 754/19”,

- „nierzetelne, nienależyte i stronnicze rozpoznanie jego sprawy karnej przez obydwie instancje sądu”.

Niniejsze zarządzenie dotyczy pierwszej ze wskazanych wyżej podstaw. Co do drugiej – w związku z faktem, że nie została ona oparta na twierdzeniu o zaistnieniu w niniejszym postępowaniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej – Sąd Najwyższy wypowie się w odrębnym trybie.

Analizę mającą na celu wykazanie, dlaczego w przedmiotowej sprawie nie stwierdzono podstaw do wznowienia postępowania z urzędu należy rozpocząć od przypomnienia, że Sąd Najwyższy, który - w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 16 listopada 2021 r. wydanym w sprawach połączonych od C – 748/19 do C – 754/19 - badał kwestię zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., na skutek udziału w składzie orzekającym sędziego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków w sądzie apelacyjnym, jednoznacznie stwierdził, że judykat ten nie daje podstaw do wzruszenia, prawomocnego przed dniem 16 listopada 2021 r., orzeczenia wydanego przez sąd, w którego składzie zasiadał sędzia delegowany przez Ministra Sprawiedliwości, na podstawie zakwestionowanych w tym orzeczeniu przepisów krajowych. W konsekwencji nie stwierdził zaistnienia w badanej przez siebie sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. II KK 379/20; podobnie uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2021 r., II KK 484/21). Kwestia ta została szczegółowo zbadana – również w kontekście zasiadania w składzie Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie V K 179/19, SSR (del.) X. Y. - przez Sąd Najwyższy w sprawie II KO 111/21 i omówiona w uzasadnieniu wydanego w tej sprawie wyroku z dnia 11 stycznia 2023 r. Argumentację zawartą w powołanych wyżej judykatach należy w pełni podzielić.

Uzupełniając należy dodać, że w postanowieniu z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt IV KK 164/22, Sąd Najwyższy, badając kwestię wpływu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r., w połączonych sprawach od C-748/19 do C-754/19, na orzeczenia prawomocne po wskazanej

dacie, zauważył, że treść ww. wyroku TSUE "nie prowadzi do automatycznego przyjęcia, że każdy sędzia delegowany za jego zgodą przez Ministra Sprawiedliwości nie jest sędzią niezawisłym i bezstronnym". Powyższe stwierdzenie wyklucza, co oczywiste, możliwość uznania, iż sam fakt orzekania w konkretnej sprawie takiego sędziego sprawia, że orzeczenie dotknięte jest uchybieniem stanowiącym bezzwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 czy też z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W uzasadnieniu powołanego postanowienia stwierdzono nadto, że „Sąd Najwyższy jest w sposób oczywisty związany tym orzeczeniem i ma tym samym obowiązek badać realizację prawa do bezstronnego i niezawisłego sądu z uwzględnieniem stanowiska zawartego w ww. wyroku TSUE. W konsekwencji mocą tego wyroku Sąd Najwyższy uprawniony jest, w celu prawidłowej realizacji gwarancji stron do bezstronnego i niezawisłego sądu w rozumieniu art. 47 Karty Praw Podstawowych, dokonać na żądanie strony postępowania badania i stwierdzenia istnienia albo braku bezstronności i niezawisłości sędziego orzekającego w sądzie wyższej instancji na podstawie delegacji wydanej przez Ministra Sprawiedliwości. Ocenie podlega zwłaszcza okoliczność - istnienia albo braku gwarancji niezawisłości i bezstronności orzekania w tej sprawie. Istnieć muszą jednak okoliczności, które w powiązaniu z faktem takiej delegacji, podważają niezawisłość i bezstronność sędziego. Stabilność orzeczeń i potrzeba ich poszanowania są bowiem również wartościami o szczególnej mocy, służącymi samemu wymiarowi sprawiedliwości i społeczeństwu, dla którego istnieją, chronionymi prawem krajowym oraz prawem Unii Europejskiej, a także wskazywanymi w orzecznictwie wszystkich sądów (...). Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie nie wyklucza tego, że w układzie okoliczności konkretnej sprawy albo okoliczności związanych z konkretnym sędzią możliwe, a więc konieczne będzie stwierdzenie braku zapewnienia takich gwarancji, związanych pierwotnie z faktem orzekania w sądzie wyższej instancji sędziego delegowanego za jego zgodą przez Ministra Sprawiedliwości. Wynikać musi to jednak nie tylko z samego faktu delegacji (o ile na gruncie prawa krajowego była wszakże prawidłowa, por. wyrok SN z 8 grudnia 2021 r., IV KK 133/20, wyrok SN z dnia 10 maja 2022 r., IV KO 133/21), ale także z owych okoliczności z nią związanych albo równocześnie występujących, wykazujących brak bezstronności albo

podważających ją w sposób obiektywny”. W przedmiotowej sprawie tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że przywołana przez skazanego okoliczność związana z zasiadaniem w składzie sądu I instancji ww. sędzi, nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

W konsekwencji zarządzono, jak wyżej.

[WB]

r.g.